

[Elmquist.]

rørende eller Eftertiden med blot den mindste Ret skal kunne hævde, at de ikke blev behandlet retfærdigt. Jeg vil hævde, at det har vi Raad til, men skal vi opfylde dette Krav, maa det ogsaa være saaledes, at Dommene afsiges af Dommere, om hvis Upartiskhed der ikke kan rejses den ringeste Tvivl, og at der ved Sagernes Behandling bliver givet de sigtede den samme Garanti for deres Sags omhyggelige og retfærdige Prøvelse, som der gives enhver anden sigtet. Jeg vil gerne minde den højtærede Justitsminister om et Krav, som de gamle Romere stillede til Cæsars Hustru. Justitsministeren kender det, og de fleste her i Salen kender det sikkert ogsaa. Om Cæsars Hustru hed det hos de gamle Romere, at hun ikke blot skulde være uskyldig, men hun skulde ogsaa synes uskyldig. Det sidste lagde man lige saa meget Vægt paa som det første, begge Ting var nødvendige for efter Romernes Mening fuldt ud at være værdig til at være Cæsars Hustru. Om Udvælgelsen af disse Dommere bør det af Historiens Domstol kunne erkendes, at de ikke blot var upartiske, men at de ogsaa syntes upartiske. Men denne Dom vil sikkert ikke blive fældet enstemmigt uden noget Forsøg paa at hævde andre Paa-stande, hvis det ikke er en af Øjeblikkets Begivenheder ganske uberørt og uafhængig Instans, der udvælger disse Dommere. Derfor vil jeg ogsaa, saa indtrængende som jeg kan, slutte mig til dem, der har bedt Justitsministeren give Afkald paa selv at foretage denne Udvælgelse. Den højtærede Justitsminister vil stille sig selv og os alle bedst for Historiens Domstol, hvis han vil gøre det; han vil derved sikre sig selv og os alle, at Historiens Domstol vil erkende, at vi ikke blot var upartiske, men at vi ogsaa syntes i enhver Henseende upartiske. Vil Justitsministeren saa ikke følge denne Henstilling, ja, saa er der ikke noget at gøre ved det. Jeg gentager, at jeg vilde ønske, Justitsministeren vilde gøre det, men vil Justitsministeren ikke gøre det, ja, saa maa Justitsministeren selv tage det fulde Ansvar derfor og tage det fulde Ansvar for, hvorledes Historiens Dom bliver.

Der er et andet Krav, som jeg mener maa opfyldes, for at man kan sige, at der sker fuld Ligestilling mellem dem, der skal dømmes efter denne Lov, og andre Forbrydere, og det er Kravet om almindelig Adgang til Appel. Jeg skal sige det ganske kort, da det er sagt saa mange Gange før, men jeg ønsker ogsaa at sige det. Der siges, at det vil forhale Sagernes Behandling,

hvis der bliver almindelig Adgang til Appel. Det behøver ikke at blive Tilfældet. Det er efter min Opfattelse den daarligste og elendigste Undskyldning, man overhovedet kan gribe til. Men hvis det endelig skulde blive Tilfældet, hvad gør det saa ogsaa, om det i saa alvorlige Spørgsmaal som disse forhaler Afgørelsen en lille Smule? Er den Pris ikke nok værd at betale, naar vi for den kan opnaa, at vi kan vise Eftertiden, at hvor højt Stemningen end var oppe, hvor saarede vore Følelser end var, hvor strengt vi end ønskede, at disse Individuer skulde straffes, saa havde vi dog vor kolde Forstand og vor dybe Retsfølelse saa stærkt i Behold, at vi gav de paagældende fuldstændig fair play, lod dem faa den Behandling, som er hævdvunden i vor Strafferetspleje, saa at de som alle andre Forbrydere fik Lov til, naar de ønskede det, at faa deres Sag bragt frem for en højere Instans og prøvet der. Jeg kan ikke se andet end, at Lovforslagets Bestemmelser om Appel er noget af det mest inkonsekvente, som tænkes kan, idet man siger, at den, der bliver idømt 10 Aars Fængsel, skal have Lov til at sige: Jeg ønsker denne Dom prøvet for en højere Domstol. Men den, der bliver idømt 9 Aars Fængsel, en Dom, der i Virkeligheden har lige saa alvorlige Konsekvenser og føles lige saa alvorligt, han skal, mener man, ikke have Krav paa at faa sin Sag prøvet for en højere Instans. Jeg kan ikke se, efter hvilket Kriterium man gør saa stor Forskel paa ham, der faar de 10 Aar, og ham, der faar de 9 eller 8 Aar. Er det Ret for ham, der faar de 10 Aar, at faa den størst mulige Sikkerhed for Rigtigheden baade af hans Strafs Ikendelse og hans Strafs Udmaaling, ved at hans Sag kommer for højere Ret, saa maa det ogsaa, højtærede Justitsminister, være Ret for ham, der faar de 9 eller 8 Aar, at faa denne Sikkerhed. Derfor vil jeg gerne, saa indtrængende som jeg kan, lægge min Henstilling i Vægtskaalen ved Siden af de andre Henstillinger, der er fremsat her i Dag, og de alvorlige Henstillinger, der er kommet udefra over for Justitsministeren med Anmodning til Justitsministeren om endnu en Gang at tænke alvorligt over dette Spørgsmaal og imødekomme Henstillingerne. I Realiteten kan det intet betyde. Justitsministeren maa give os Ret i, at den Forhaling, der kan blive Tale om, kan man borteliminere, ved at man etablerer flere Landsretsafdelinger. I Retning af Forhaling kan det intet betyde, men det kan betyde, at man aldrig nogen Sinde vil kunne hævde, at man ikke gav de Folk, som man dømmes efter denne Lov,